

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Nyårsdagen

"I Jesu namn"

Jes 49:13-16

Heb 13:5-8

Luk 13:6-9

Ps: 196, 715, 42, 231

Vi lever i en föränderlig värld. "Allting flyter" som den grekiske filosofen Herakleitos sa. "Man kan inte två gånger stiga ned i samma flod, ty det är alltid nytt vatten som flyter förbi en." Och när vi blickar bakåt så kan vi instämma i att världen förändras. Gamla supermakter är plötsligt inte så mäktiga längre. Istället är det andra makter som reser sig. Och länder vars ekonomi man trodde var i ordning befinner sig plötsligt på ruinens brant. Krig och konflikter kan ibland tyckas vara konstanta men är ändå föränderliga. Gamla allianser bryts samman och folk reser sig oväntat mot en förhatlig diktator.

Det är svårt att förutsäga framtiden. Ekonomer försöker sia om den ekonomiska utvecklingen men lyckas mycket sällan. Små, till synes obetydliga händelser kan få stort genomslag och sätta igång en händelseutveckling som ingen förutsett. Framtiden är kaotisk. Och det gäller ju inte bara de stora världshändelserna som vi ser på TV utan även för oss i den lilla världen. Hur kommer mitt liv att gestalta sig om ett år? Om det kan jag inte veta.

När filosofen Herakleitos konstaterade att allt flyter, allt förändras, så gav han också uttryck för det djupaste motivet till att människor har ägnat sig åt filosofi, nämligen sökandet efter något som är bestående. Redan flera hundra år före Kristus har detta varit en viktig drivkraft för människan. I en föränderlig värld vill man ha en fast punkt att hålla sig till.

Även tiden har inte alltid varit så lätt att förhålla sig till. Det är sällan som man ser positivt på den. I boken *Bilbo, en Hobbits äventyr* så gissar Bilbo vid ett tillfälle gåtor med Gollum. Den sista gåtan lyder:

Allt jag slukar, fågel, få
blomma, buske, mossa, trä,
gnager järn och biter stål,
mal den hårda sten till mjöl,
kungar lägger jag i mull,
stad och berg jag slår omkull.

Svaret på gåtan är *tiden*. Tiden är den store förgöraren, ingen undgår tidens tand. Det kanske inte alltid är med glädje och förväntan som man konstaterar att ytterligare ett år har lagts till vår tid.

Så här vid årsskifte så blir vi ju extra påmindas om tiden som går. Och om alltings föränderlighet, det finns ju ingen fast punkt som består. Eller finns det inte det?

När de antika filosoferna sökte efter tillvarons fasta punkt landade man ofta i tron på en gud. Inte de folkliga grekiska gudarna; Zeus och de andra. De myterna var helt enkelt otillräckliga för att förklara tillvarons gåta.

Men flera hundra år innan Kristi födelse så närmade de sig ett gudsbegrepp, även om de hade en bit kvar till tron på en personlig och närvarande Gud. Källan till all existens kallade man ”det Ena” som var det enda sanna Varat, som är evigt, odelbart och oföränderligt.

Det är intressant att filosoferna kom så långt enbart med det filosofiska tänkandet. Man iakttog världens föränderlighet och tidens nedbrytande kraft. Ingenting i den här världen består. Alltså måste tillvarons orsak finnas *utanför* denna världen. Och man kom fram till nödvändigheten av en fast punkt, ett evigt och odelbart väsen. Men de nådde ändå inte hela vägen fram till att helt förstå vad det var som de egentligen sökte.

Den slutliga uppenbarelsen kom med Kristus. Idag talar Hebreerbrevets författare till oss med orden: ”Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet.” Gud, som har uppenbarat sig i Jesus, är den fasta punkt i tillvaron som filosoferna sökte efter. Han är densamme *igår*. När han vandrade på jorden och kallade lärjungar som blev hans efterföljare. *Idag* när vi går in i 2013 så är han fortfarande densamme. Och han kallar fortfarande dig och mig att följa honom. Jesus är densamme i *evighet*. Han är sann Gud och sann människa. Fortfarande vid tidens slut kommer han finnas och möta oss. I en föränderlig värld är det honom som vi behöver hålla oss till. Då vågar vi också gå in i en oförutsägbar framtid.

Jesus vill förvandla tiden åt oss. När ett år har gått behöver vi inte tänka att det är något som vi förlorat, något som försvunnit ifrån oss. Vi förlorar inte tid, vi vinner tid. Att ett år har gått betyder helt enkelt att vi är ett år närmare Jesus nu. Jesus är den som kommer till oss vid tidens slut, han är vår framtid som vi ständigt närmar oss.

Det vi firar när vi firar jul är att Gud har gått in i tiden. Han som är av evighet, har en födelsedag en viss tid som vi kan fira minnet av. Och när Gud gick in i tiden så tog han med sig en bit av evigheten. Tiden är nu förvandlad.

Förr brukade man sätta orden ”nådens år” framför årtalet. Vi går nu in i nådens år 2013. Och alla år efter Kristi födelse är nu nådens år. Det är nådatid som vi fått av Gud, en gåva av honom, en gåva av nåd.

Tiden kommer till oss i en jämn ström, den är gratis och i överflöd. Vi säger alla ibland att vi har ont om tid. Men det vi menar är egentligen att vi prioriterat fel och försökt göra för många saker på en gång. Tiden är ju det mest demokratiska av allt, vi får alla lika mycket tid var.

Att Gud ger oss mer tid, betyder att han också ger oss nya möjligheter. Tycker vi att vi har ett misslyckat år bakom oss? Då ger Gud oss ett nytt år nu. Han ser oss inte som hopplösa fall, han ger inte upp om oss. Han kanske tror mer på oss än vi tror på honom.

När vi nu går in i 2013 får vi göra det med den trygga vissheten att Gud är tillvarons fasta punkt, därför gör det inget att framtiden är oviss och kaotisk eftersom det finns något som består. Jesus Kristus är densamme, i går, i dag och i evighet.